

LENKA OBORNÁ

LUCY

LUCY

Lenka Oborná

I.

Rok 2080

Utíkám přes louku a lesem, nepamatuji si, jak jsem se sem dostala.

Krásné koruny stromů sahají do výšky, les je jako z pohádky, modré nebe začíná zakalovat přicházející večer, nic z toho teď nevnímám. Ještě před chvílí jsem byla na zahradě u našeho domu, vdechovala vůni trávy a vyhřívala se na sluníčku. Za zavřenými víčky cítila šimrání teplých paprsků. Svět byl v pořádku. Můj krásný svět.

Teď cítím jen velký strach, chřípí nosu je bolestivě roztažené, v rychlých stazích jím nasávám vůni tlejícího jehličí, která mě vždy

uklidňovala. Dýchám rychle, srdce mi buší, pálí mě v břiše, něco je tam špatně. A ta bolest na hrudi, snad se mi roztrhne!

Strach, bolest, panika a úzkost mě ženou dál. Pod nohama cítím jehličí i měkký mech, občas mi nohy podkluzují.

Než jsem se rozběhla, byla jsem na zahradě našeho domu, ležela na trávě. Pak mě ohlušila rána. Vylekaná jsem vyběhla, ani nevím kam, cítila štípnutí v břiše a hučení v hlavě. Nemohla jsem se řídit sluchem, v uších mi zvonilo, to mě vyděsilo ještě víc.

Už je tma. Přebíhám lesní horizont a padnu do díry po vyvráceném stromu. Točí se mi hlava, vidím rozmazaně, už nemůžu. Tady si musím odpočinout. Usínám nebo upadám do mdlob, přes oči přejede mlžný závoj a zdá se mi o Tomovi.

Ležím k němu přitulená v teplé posteli, hladí mě na hlavě a říká něžná slova. Miluji svůj domov a miluji Toma, je středobodem mého vesmíru. Každý večer spolu koukáme na televizi, každou noc vedle něj spím. Miluju jeho vůni.

Tomovi je patnáct let, světlovlasý štíhlý chlapec s úžasnými rodiči, skvělou povahou a spoustou kamarádů. Maminku už přerostl. Chodí na gymnázium a hraje softball.

Bydlíme na okraji Prahy, v řadovém domečku. Tom je můj nejlepší přítel, vzhlížím k němu. Ráda mu dělám společnost při sportu i lenošení.

Dům má dvě patra a velkou zahradu. V horním patře mají rodiče ložnici s koupelnou a spodek okupují já s Tomem. Je tam veliká prostorná kuchyně spojená s obývací částí a Tomova ložnice.

II.

„Lucy! Luuuucyyyy!!!“

Tom si může vykřičet plíce, a Lucy nikde. Zadní branka na zahradě je otevřená, musela odejít tudy, ale ne, Lucy sama nikam nechodí a branka bývá zavřená.

Už je tma a Tom dostal o Lucy strach. Nikde ji nemohl najít a hlavou se mu začaly honit myšlenky na únos. Lucy se přece sama ven bojí.

Prohledal celý dům i zahradu. Zburcoval rodiče, Hanu a Marka, a vydali se Lucy hledat. Chodili tmavým lesem, i s baterkami, měli co dělat, aby se neztratili a viděli se navzájem, natož aby někoho našli.

Tmou se neslo jen jejich zoufalé volání.

„Zavoláme policii,“ rozhodl Marek, „jinak se ztratíme taky. Pojďme domů.“

Pospíšili si. „Tati, tati, pojď sem, podívej!“ Tom vyděšeně ukazoval na kapky krve na chodníčku. Marek si pospíšil k telefonu.

„Komisařka Dejlová, jak vám mohu pomoci?“

„Šťastný, tedy v této chvíli nešťastný, promiňte, jmenuji se Šťastný a chci nahlásit pohřešování naší Lucy. Nemůžeme ji nikde najít. Nikam sama nechodí, možná je zraněná, na zahradě jsme našli kapky krve. Nemusí být její, ale...“

„Zůstaňte doma, někoho k vám pošlu, lokaci tu vidím.“

Za okny jsou za pár minut vidět přijíždějící modré majáky. Tři policejní auta, z nichž vyleze sedm policistů s reflektory.

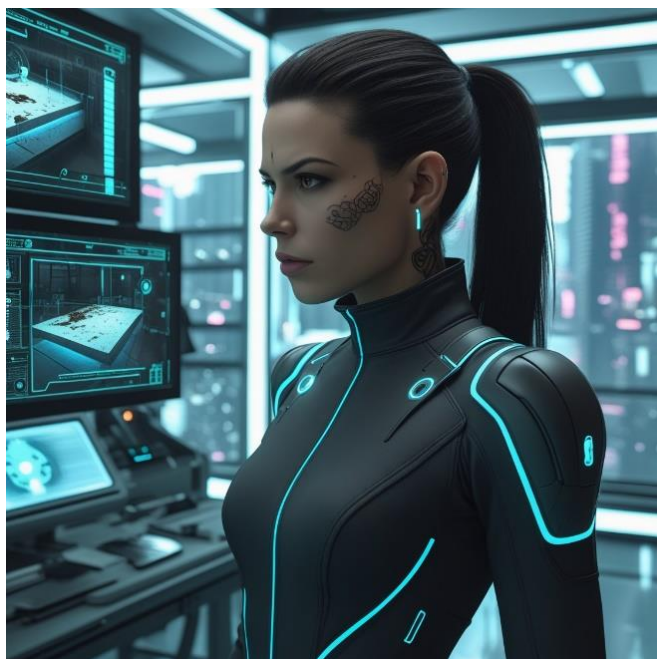
„Dobrý den. Ukážete nám místo?“

Táta policisty vede na zahradu, ukáže krev na chodníčku, kousek od lavičky, a otevřenou branku.

Policisté s reflektory se vydají brankou směrem k lesu.

Důrazně nám doporučují zůstat doma.

III.

„Tak pánové, jdeme, udělejte rojnici, pořádně sviťte reflektory, ať nám nic neunikne.“ Inspektor Hašek dává úsečné a důrazné příkazy. Pracuje na kriminálce–A už osm let. Když se v roce 2072 nové oddělení zakládalo, měl o pozici velký zájem.

Postupně po zádech jiných prolezl až na místo komisaře, všichni vědí, že by rád obsadil místo inspektora a čeká na každou chybu Dejlové. Všichni to o něm vědí a děsí se představy, že by jim věčně

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy **Lucy**.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.